

sionerne har ansøgt om, at Taksterne maatte blive noget forhøjet, og Lovforslaget gaar da ud paa, at der sker en Forhøjelse, saa at Taksten fremtidig bliver 1 Krone for Bestemmelse af en Klage og 2 Kroner for Afslutning og Protokollering af et Forlig, dog at sidstnævnte Afgift, naar Værdien af Sagens Genstand ikke overstiger 20 Kroner, nedsættes til 1 Kr. 25 Øre. Hvad selve Lovforslaget i øvrigt angaar, skal jeg udtale, at det kun drejer sig om selve Taksterne og ikke berører Spørgsmaalet om tvungen Forligsmægling eller valgfri Forligsmægling i den Forstand, at Retterne kan se bort fra, om der er prøvet Forlig eller ikke. Dette Spørgsmaal hører hjemme i Retsplejeloven. Lovforslaget her drejer sig altsaa kun om en Forhøjelse af Taksterne. Denne vil ikke ramme Statskassen, idet det er de private, der skal udrede disse Gebyrer; ja, Staten vil faa en lille Indtægt ved Lovforslaget, idet Gebyrerne i København tilfalder Statskassen, og da Taksterne ogsaa her i København bliver forhøjet, vil Staten faa en forøget Indtægt paa nogle faa Tusinde Kroner. Jeg henstiller Lovforslaget til en velvillig Behandling her i Landstinget.

Nygart: Vi er efterhaanden blevet retvante til at staa overfor Krav fra vore Embeds- og Bestillingsmænd om forøgede Lønninger og Gebyrer, og jeg vil heller ikke sige, at det altid har været uberettigede Krav, tværtimod, ret ofte ret velmotiverede Krav; men sjældent har vi været stillede overfor Krav om Forhøjelser, der, forekommer det mig, har været saa vel motiverede som det Krav, vi her stilles overfor. Som den højtærede Minister nævnte, er Forligskommissionerne oprettede ved Forordning af 10. Juli 1795, altsaa for 125 Aar siden, og i det Tidsrum, der er gaaet siden da, har Forligskommissærerne arbejdet for omtrent samme Betaling, som blev fastsat den Gang, saa det er rimeligt, at Forholdet ikke er tidsvarende længere. Det er kun ganske enkelte og mindre Forandringer, Gebyrerne er undergaaet i den Tid. Der blev saaledes ved Plakat af 6. April 1827 angaaende nærmere Bestemmelser om Betaling til Forligskommissioner og om Klageres Udeblivelse bestemt, at en Del af Gebyret skulde betales straks, naar der blev indanket en Sag; det skulde ske for at forebygge, at Klageren senere ikke mødte for at fremme Sagen, men nogen egentlig Forhøjelse blev der ikke Tale om, idet Slutningsgebyret saa blev saa meget mindre. Endelig blev det senere ved Lov af 4. Marts 1857 om Forandringer i Loven om Forligsvæsenet til-

ladt den af Forligskommissærerne, der besørger Skriverforretningerne, at forlange 24 Skilling for Udskrift af Forligsprotokollen. Men senere er der ikke sket nogen Forandring i Lønningen, og det maa paa skønnes, at disse Folk har vist Taalmodighed og ikke har været paagaende for at faa en Forbedring af deres Kaar. Jeg vil ikke insinuere, at den Bestemmelse, der findes i den gamle Lov om, at en Forligskommissær efter 8 Aars Funktion kan vente at rykke ind i Rangklasserne, skulde have nogen som helst Lod eller Andel i den udviste Taalmodighed, jeg tror ikke, det har spillet nogen Rolle. Det hedder i Forordningen om Forligelses-Kommissioners Stiftelse overalt i Danmark af 10. Juli 1795 i § 54: „Naar Nogen med uafbrudt Virksomhed og Retsskaffenhed har vedblevet at arbejde som Forligelses-Kommissarius i 8 Aar, ville Vi udmærke ham som en fortjent Mand, med en passende Rang“. Saa vidt jeg kan skønne, er denne Bestemmelse ikke blevet meget paaagtet, og navnlig i de senere Aar er den vist ganske forbigaaet. Forsaa vidt denne Løfteparagraf kunde have hjulpet til, at Kommissærerne fremdeles vilde have nøjedes med de gamle Takster, maa jeg naturligvis beklage, at man ikke har fulgt denne Løftebestemmelse — det vilde ogsaa i saa Tilfælde have betydet, at der var gaaet nogle Penge ind i Statskassen i Form af Rangskat fra disse mange nye Rangspersoner. Men, som sagt, jeg tror ikke, at det har spillet nogen Rolle, og jeg vil kun understrege, at uagtet man saaledes er blevet spist af, har man indtil Dato dog fra disse Mænds Side holdt sig tilbage, og de har ikke stillet Krav om at faa nogen Forbedring i deres Kaar. Jeg vil derfor paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til at nyde hurtig Fremme uden Udvalgsbehandling, idet jeg finder, at de Krav, som her stilles, er saa beskedne, at de bør honoreres.

Steincke: Den ærede foregaaende Ordfører har jo givet en saa indgaaende og sagkyndig Udvikling af dette Forslags Indhold og Forhistorie, at jeg kan fatte mig i nogle korte Bemærkninger.

Det er ikke med Glæde, at man fra Socialdemokratiets Side gaar med til en Forhøjelse af Retsgebyrer el. lign., idet Retsplejen i det hele efter vor Formening burde være gratis. Men som Forholdene i Forvejen er ordnede, ogsaa med Hensyn til Forligsmægling, hvorefter Nægtelsen af dette Forslags Fremme i Virkeligheden vilde komme til at gaa ud over en Række Bestillingsmænd, hvis Indtægter er forholdsvi-